

tænkende Menneſker. Der blev jo lagt godt for med Hensyn til dette Forslag til Rigsdagsbeslutning i Gaar; min ærede Kollega fra 6te Kreds (Caspersen) talte om det og betegnede det som „rent Blødværk“, som noget, der „ikke var en Bibe Tobak værd“, noget, „der ikke var en sur Sild værd“ og andre af den Slags smagfulde Udtryk. Det var jo imidlertid rene Postulater uden Spor af Bevisførelse, men hvad den ærede sidste Taler i Dag præsterede, syntes dog at gøre Fordring paa at blive betragtet som en alvorlig Kritik (Madsen: Ja). Naa, ja! Jeg skal kortelig gennemgaa — skønt Klodden er mange — nogle af de Indvendinger, han fremførte.

Han begyndte og sluttede med, at han ikke fandt Spor af Garanti imod Gentagelsen af lignende Konflitter som den, ved hvis Afslutning vi nu staa ved denne Beslutnings Vedtagelse. Jeg skal gøre det ærede Medlem den Indrømmelse, at nogen ubetinget Garanti, nogen ubetinget Sikkerhed for, at man ikke kan komme tilbage til provisoriske Tilstande, ligger selvfølgelig ikke dert, og jeg tvivler om, at noget saadant overhovedet kan gives. I alt Fald vilde jeg sætte megen Pris paa, om det ærede Medlem vilde anvise mig en Vej, en fremkommelig Vej, ad hvilken man kunde for Tiden eller i en nærmere Fremtid tilvejebringe ubetinget Sikkerhed for, at man ikke i Fremtiden kommer tilbage til provisoriske Tilstande. Kan det ærede Medlem give Anvisning paa en saadan, skal jeg med største Fornøjelse følge ham, men jeg tvivler rigtignok i meget høj Grad om, at han kan gøre det. Og naar han ikke kan det, saa synes jeg ikke, han skulde stille sig absolut afvisende over for et Forsøg paa at forebygge denne Kansselighed og borttage nogle af de Anledninger, som der ellers er til at komme ind paa en saadan Vej, eller nogle af de Anledninger, som give Stødet til at komme ind derpaa.

Det ærede Medlems Kritik var i det hele taget meget smaaſtaaren. Han begyndte med at anke over, at Beslutningen indledes med den Bemærkning, at det er kun, naar der ikke er opnaaet Enighed om Finanslovsforslaget før Finansarets Udløb, at man bør ty til en midlertidig Finanslov; det ærede Medlem spurgte jo: Naar nu Behandlingen af Finansloven er tilendebragt, før Finansarets er udløbet, skal man saa ikke o. s. v.? Det forekommer mig, at Meningen med denne Rigsdagsbeslutning er saa isjensaldende klar, at der aldeles ikke er nogen Grund til at rejse den Slags Indvendinger. Hvornaar

venter man vel at blive færdig med Finansloven — naar der staaer Strid om den — inden Finansarets Udløb? Jeg har i alt Fald ikke mærket noget til, at der har været Tegn til at faa en provisorisk Finanslov af den Grund, at man er bleven færdig med en Finanslovbehandling, medens man endnu havde den gamle Finanslov. Den nærmeste Anledning og det, som desværre har gjort det altfor let at komme ind i provisoriske Tilstande, har været, at man ikke har haft tilstrækkelig Tid til at behandle Finansloven til Ende, og naar Tiden var udløbet, og der ikke var noget andet til Stede, saa har man ikke kunnet enes om en midlertidig Bevilling, saa har Hullet været der, og saa har det været forholdsvis let at falde i det. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at man burde ikke være kommet i det Hul, og er ligeledes enig med ham i, at der ikke fra Regeringens Side er iagttaget, hvad der burde iagttages for ikke at komme i Hullet; jeg tror, der var flere Veje ndenom, som ikke ere forsøgte, og at Regeringen forholdsvis let er sluppet i Hullet. Men naar man nu gør, hvad man kan, for at det ikke skal blive saa let at komme der igen, for at Tingene kunne faa den nødvendige Tid til at gøre Forsøg paa at gøre, hvad man kan, for ikke at komme i det igen, saa forekommer det mig, at et Medlem, som nødig vil se provisoriske Finanslove og er stemt for Fred og Forsoning — som det ærede Medlem jo er: han taler jo altid som en Fredens Mand — ikke burde modsætte sig at hjælpe til at faa de Anstødsstene fjernede, som ligge for Haanden.

Det ærede Medlem kritiserede i øvrigt Punkt 1, som om deri laa noget grundlovsstridigt, og det var navnlig dette Ord „bør“, som han ikke kunde finde sig i. Det ærede Medlem sagde, at han ikke kender noget „bør“, det er Rigsdagens Sag at stille sig fuldstændig frit, enten den vil sige nej, eller den vil sige ja til en Finanslov. Og det ærede Medlem sagde senere, at dersom hans Meningsfæller blev Flertal i det andet Ting, saa vilde denne Rigsdagsbeslutning ikke blive respekteret. Jeg opfattede det nærmest saaledes, at saa heller ikke dette Punkt vilde blive respekteret. De Herrer ville have Lov til at stemme nej til Finansloven paa ethvert Tidspunkt, baade før Finansarets udløb og senere, og ogsaa have Lov til at sige nej til midlertidige Finanslove, naar det hele var udløbet, og man ikke længere havde nogen Lov at holde sig til, men løbe ud i Provisoriet. Det sidste, kan jeg ikke nægte, interesserer mig i ikke ringe Grad. Jeg har kendt en Del til